

Regionális posztapokalipszis

Klájó Adrián munkáiról

Klájó Adrián az újvidéki és a budapesti sikereit főként az olasz Arte Povera és a francia *recup'art* jegyében alkotott, talált tárgyaival érte el. A geometriai képzőművészet jellemvonásait magukon viselő műtárgyak mindegyike hasonló kidolgozás mentén épül fel, ugyanis a különféle anyagok és felületek, a képzőművész egységes jelzései mentén veszítik el eredeti rendeltetésüket. Viszont alkotói tevékenységének egyik rejtett szakaszát a figura igénye határozza meg. Ezek a képek a ritkán kiállított munkák közé tartoznak, főként a vázlatfüzeteiben, kollázsain szerepelnek.

Az újrahasznosított objektetek kidolgozása közben is foglalkoztatják a művészt a darabjaira hullott, értékeit veszített világ terei, szereplői, történései.

A pálya elején felvázolt tanyavilág neorealizmusa mára már vészjósló mágikus realizmussá érett. A legújabb képeken a figurák, a természetes környezetüktől szegregáltnak, posztapokaliptikus régiókban helyeződnek el. Monumentális fémkonstrukciók által vezérelve dolgoznak a vidék munkásai. A hatalmas fémszerkezetek közelében az idő lelassul, és a tömegvonzás arányai módosulnak. A környezet parányi részecskéi, a házak, az állatok és a fák, egy irdatlan erejű és nagyságú bálvány felé sodródnak. Önmagukba roskadnak, a fellegekbe emelkednek, a szerkezet generálta vörös és kék elektromos nyalábok közé. Nincs már burok, ami védelmezné a vidéket. Egy másik világ épül, máshol, felettünk. A hatalmasabb felé emelkedve az „ittlévés” monotonitását átveszi az „elmozdulás” tevékenysége. A jelen hiányában csak a múlt vagy a feltételezett jövő a mértékadó. Ezt a fajta időbeli ellentmondást jól példázza az a jelenet, amelyben a kendős, falusi asszonyok csoportos délibábja rabszolgaként robotol a

